

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστός Ἀνίστη σήμερα, ἔλα γλυκειά μου φίλη,
 ὅταν δύο ἀγὰ τῆς πασχάλιας νὰ σμίξωμε τὰ χεῖλη
 καὶ ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ κερὶ ν' ἀνάψῃ τὸ κερὶ μας
 νὰ σκάνουν ἀπ' τὴ ζήλεια τους, νὰ σκάνουν οἱ ἔχθροί μας.

Ὅταν τὸ Χριστὸ ποῦ ἐσταύρωσαν ἔς τὰ βάσανα τὰ χεῖλα
 σταυρώνει τὴν ἀγάπη μας τοῦ κόσμου τούτου ἢ ζήλεια,
 μάγει ἐλπίδα ἀληθινὴ ποῦ θὰ τοὺς ἔρῃ τὸ κρίμα
 καὶ ἡ ἀγάπη μας θ' ἀναστηθῇ σὺν τὸ Χριστὸ ἀπ' τὸ μῆμα

Συμεών

Α Ξ Ι Κ Τ Α

Βρίνουμεν ἀκκτάσχατοι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν κατασχέσεων.
 Ἐν Γενεῖῃ κατασχέθησαν δέκα καὶ τρεῖς ἐπιστολαὶ τοῦ
 Ραυτοπούλου, εἰς τὸ τρίτον ἀστυνομικὸν τμήμα κατασχέ-
 θησαν, δὲν ἐνθυμούμεθα πῶσοι ἐλλιπεῖς ἄρτοι καὶ ἐκ τῆς οἰ-
 κίας φίλου τοῦ κ. Λάσκου κατασχέθη μικρὸν μὲν τι δέμα,
 ἀλλὰ περιέχον πολλὰ ἐντάλματα καὶ ἄλλας σημειώσεις.

Καὶ ἡ ἐταίρια τοῦ ἀερίφωτος ἐννοεῖ διὰ τῆς τοποθε-
 τήσεως τῶν σωλῆνων τῆς νὰ συντελέσῃ, εἰς τὴν ἐπιτυ-
 χίαν τῶν προκηρυχθέντων ἀγώνων. Οἱ διαδύται ἀναγκά-
 ζονται νὰ πηδῶσι τοὺς ἀνωρυμένους εἰς πᾶσαν ὁδὸν τῆ-
 φρους καὶ οὕτως ἐξασκοῦνται εἰς τὸ «πῆδημα ὑπὲρ τὰ ἐ-
 σκαμμένα».

Καὶ ἕτερον δείγμα τῆς ἐπιτυχίας τῶν Ὀλυμπικῶν ἀ-
 γώνων, τοὺς ὁποίους ὤρισεν ἡ Ἐπιτροπὴ, δύνανται νὰ
 θεωρηθῶσιν αἱ ἀσκήσεις εἰς τὴν πυγμὴν, αἰτινες ἔλαβον
 χώραν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀποτέλεσμα τῆς πάλης ὑ-
 πῆρξε νὰ πεισθῶσι πάντες, ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον εἶνε
 φιλοαγρό καρίτι, ἀλλὰ παράγει . . . τοῦ β. λ.

Ὁ κ. Λουβάρδος φαίνεται, ὅτι θὰ εὐρίσκειται εἰς τέτα-
 μένας σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ, ὅτι θὰ
 πλησιαζῇ μάλλον πρὸς τὸν κ. Δηληγιάννην. Ἄλλως δὲν
 ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη προμήθεια, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τοῦ σπό-
 ρου λαχανικῶν.

Ἡ δαμαλὶς τοῦ κ. Δευτερχίου κινδυνεύει νὰ καταστῇ
 τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Μεθ' ὅλα τὰ πιστοποιητικὰ τῶν
 ἰατρῶν τὸ ὑπουργεῖον οὔτε κἂν θέλει νὰ τὴν ἴδῃ, διότι,
 λέγει, εἶνε καθαρὰ. . . γλυκερῖνη. Οἱ ἰατροί, αἰτινες τὴν
 ἐξήτασαν, εἶπον, ὅτι εἶνε δαμαλὶς, ἀλλὰ δευτερίας ποιό-
 τητος.

Καὶ ἐν περιεργῶν μετὰ τὸ ὅποιον παύομεν τοῦ νὰ κάμνω-
 μεν ἀγαθὰ :

Ἐν Πόρτ-Σαῖτ διὰ μίαν ἐκκλησίαν ἐτέθησαν δύο θε-
 μέλιοι λίθοι. Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ εἰκάζῃ, ὅτι ἡ
 ὀρθόδοξος Ἐκκλησίαι αὐτόθι εὐρίσκειται ἐπὶ στερεῶν θε-
 μελίων.

Μαῦρος Τάτος

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ὁ ἀγαπητὸς καλλιτέχνης κ. Λεκατσᾶς ἐπεφύλακτεν
 ἡμῖν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκπλήξεις εὐχριστούς. Ἀπὸ
 τῆς χώρας τῶν Φρακῶ ἔνθα μετέβη καὶ ἔνθα ἔσχε πλού-
 σια τὰ δείγματα τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ τεκνάντου αὐτοῦ
 παρὰ τῶν αὐτόθι πολυκρίθμων ὁμογενῶν ἐπέστρεψε θοι-
 αμβευτῆς καὶ . . . νυμφευμένος. Μὴ ἀρκοῦμενος δὲ εἰς τοῦτο
 παρυσίαζεν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐσπέραν τοῦ
 πρὸ παρελθόντος Σαββάτου τὴν κυρίαν Λεκατσᾶ ὡς Λαίδην
 Μάκβεθ εἰς τὴν ὁμώνυμον τραγωδίαν τοῦ Σαίξπηρ.

Πρὸ παντὸς ἄλλου μίαν ἐξομαλόγησιν, κατὰ τὰς ἀγίας
 πύτας ἡμέρας. Πρακτικῶ τὴν Λυκάθητὴν νὰ καθήσῃ
 εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡσυχος καὶ νὰ μὴ πέσῃ ἐπάνω μου καὶ
 τὸν κεραυνὸν τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴ ριφθῇ ἐπὶ τῆς πτω-
 χῆς μου κεφαλῆς. Ἀλλὰ . . . ἐδαρύνθην τὸν Σαίξπηρ! ὁ
 φιλολογικὸς μου στόμαχος κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἀπὸ δυσπε-
 ψίαν. Νομίζω, ὅτι ὁ Ἄμλετ—ὁ Ἀμπλέτος, ὅπως τὸν
 λέγει ὁ κ. Ἀφεντούλης μεριμνῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαρ-
 μακολογικῶν φροντίδων του καὶ περὶ τῆς ὀρθογραφίας τῶν
 Ἀγγλικῶν ἀμεταβόλων—μοῦ ἀποτείνει δεκάκις τῆς ἡ-
 μέρας τὸν φοβερόν του μονόλογον, ὅτι ὁ Ὀθέλλος ζητεῖ
 καθ' ὑπνοῦς νὰ μὲ πνίξῃ ὡς τὴν Δισδακίμονην, ὅτι ὁ Μάκ-
 θεθ ἐπιβουλεύεται τὴν ζωὴν μου ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀξιότιμον
 σύμφυτον του, ὅτι ὁ Σκύλων ζητεῖ ν' ἀφαιρέσῃ μίαν λί-
 τραν ἐκ τοῦ κρέατός μου . . . Παῦλος Σαίξπηρ, πάρα πολὺς
 εἰς τὰ θεάτρα μας καὶ δυσκολοχώνευτος εἶνε, διὰ τὴν ἐπο-
 χὴν μας, ἥτις ἀρέσκειται πρῶτιστα εἰς τὴν γοργότητα τῆς
 δράσεως ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὄχι εἰς τὰς διδασχάς, ὅσον ποιη-
 τικὸν ὕψος καὶ ἂν περιέχουν. Σήμερον ὁ κόσμος ἔγεινε
 νευρικώτερος καὶ ἀπαιτητικώτερος ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν
 τοῦ Σαίξπηρ, ὅτε ἀντὶ σκηνογραφίας δάσους, φερ' εἰπεῖν,
 ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς πάσσαλος μετὰ πινακίδα φέ-
 ρουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιγραφὴν: «Δάσος». Καὶ τὸ κοι-
 νὸν ἤρκετο εἰς τὴν ἀφιλή ταύτην σκηρικὴν διασκευὴν,
 οὐδ' ἐξενίζετο ἀκοῦον παρὰ τινος τῶν ἠθοποιῶν πρὸ τῆς
 ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως τὴν παράκλησιν νὰ ἔχῃ ὑπο-
 μονὴν, διότι ἡ βασίλισσα (τουτέστι ὁ νεανίας ὁ ὑποκρινό-
 μενος τὴν βασίλισσαν, ἐπειδὴ γυναῖκες δὲν ἀνῆρχοντο
 τότε εἰς τὴν σκηνὴν) δὲν ἐξορίσθη ἀκόμη!

Ἄλλὰ περὶ τούτου καὶ περὶ τοῦ ἑτέρου θεατρικοῦ δυσ-
 τυχήματος, τῶν ἐμμέτρων δραμάτων, ἄλλοτε ἐπιφυλάσ-
 σομαι νὰ γράψω διεξοδικώτερον. Τὰς σκέψεις μου δὲ ταύ-
 τας παρενέθηκα ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα δηλώσω, ὅτι ὁ κύ-
 ριος Λεκατσᾶς παρυσίαζων διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ κοι-
 νὸν τὴν κυρίαν σύζυγόν του ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τὸν δυσ-
 κολώτατον καὶ δραματικώτατον χαρακτήρα τῆς Λαίδης
 Μάκβεθ ἐπεχειρεῖ τόλμημα σοβαρὸν. Σπεύδω ὅμως εὐχα-
 ρίστως νὰ προσθέσω, ὅτι τὸ τόλμημα κατὰ τὸ πλεῖστον
 ἐπέτυχε καὶ νὰ συγχαρῶ αὐτὸν διὰ τὸ θάρρος του.

Περὶ τοῦ κ. Λεκατσᾶ δὲν ὁμιλῶ, διότι αὐτὸς ὡς ἠθο-
 ποιὸς διερμηνεύων μάλιστα τὰ Σαίξπηρεια πρόσωπα εἶνε
 πρὸ πολλοῦ γνωστὸς καὶ πρὸ πολλοῦ κατέχει τὴν ἐμπρέ-
 πουσιν θέσιν εἰς τὸ ἐθνικὸν μας θέατρον. Οὐδὲ χρεια τις
 εἶνε νὰ λαλήσω περὶ τῶν δευτερευόντων προσώπων, αἵτινα
 παρίσταντο μόνον διὰ τὸ κεχρηδὸς τοῦ ρυθμοῦ. Τὸ ἐνδια-
 φέρον ὅλον συνακεντροῦτο εἰς τὴν νεοφανῆ Λαίδην Μάκ-
 θεθ, ἥτις ὑπέστη τὴν δραματικὴν μετ' ἐπιτυχίας σπα-
 νίαν διὰ τοὺς πρώτην φοράν ἐπὶ σκηνῆς ἐμφανιζομένους.
 Καὶ ἂν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἀποκτήσῃ βαθμηδὸν διὰ
 τῆς ἀσκήσεως περισσοτέραν ποικιλίαν καὶ ἔντασιν, ἂν αἱ